

CALISAN ANNELER

Bir tarafta herşeyiyle size ihtiyaç duyan, canınızdan çok sevdiğiniz sevimli, minik bebeğiniz, diğer tarafta eğitiminiz, kariyeriniz ve ekonomik bağımsızlığınızla işiniz...

Eğitiminiz ve bulunduğunuz konum için yıllarınızı verirsiniz. İş çevresi, üretkenlik, ekonomik bağımsızlık güzeldir. Ancak bir bebek sahibi olmak da dünyalara bedeldir. Çoğu kadın artık anne olmaya karar verdiğinde bebeği olduktan sonra ne yapacağını düşünmez bile. Bebek doğduktan ve doğum izninin bitmesine az bir zaman kala aileyi bir telaş alır. Artık bir tarafta bebek, diğer tarafta ise iş vardır. Bebeğe kim bakacaktır?

Peki doğru olan nedir? Bebek bir bakıcıya, anneanne yada babanneye mi bırakılmalıdır? Anne iş hayatını bırakarak evde bebeğine mi bakmalıdır? Yoksa her ailenin kendisine göre bir doğrusu mu vardır?

Normalde iyi eğitim almış, başarılı olarak çalışan bir anne, bebek sahibi olduğu için işini bırakıyor. Ya da çalışıyor ve müthiş bir suçluluk hissediyor. Anneler bu konuda suçluluk hissetmemeliler. Çünkü her aile kendi şartlarına uygun şekilde bebeğinin bakımı sağlayabilir.

Eğer çocuğun bakımında aksaklıklar yaratırsak çocuk güvensiz olur. İhtiyacı düzenli olarak sağlanan çocuklar ise güvenli ve çok daha huzurlu olurlar. Ailenin görevi bu düzenin sağlanmasıdır.

Bakıcı rahat edebilmek için çocuğu gün boyu televizyonun karşısında oturabilir. Bu durum çocukta kapanmalar oluşturur. Çocuk sosyal ilişki, sosyal iletişim kuramaz, dış dünyaya karşı kapanmaya başlar. Konuşması, yürümesi, sosyalitesi, duygusal yaşamı geriler. Bu son derece zararlı bir durumdur. Dolayısıyla bakıcı, çocuğu sevecek, sahiplenecek, onu duygusal anlamda sahiplenecek ve her fırsatyta sevgisini gösterecek bir bakıcı ise kabul edilmelidir. "15:00 de altı değişecek, sonra mama yiyecek, sonra uyuyacak" gibi mekanik bir bakım çocuk için uygun değildir. Çocuğun her ihtiyacının en önemlisi de sevgi ihtiyacının doyurulması gerekir.

Bazı çalışan annelerin bebek doğduktan sonraki kararları iş hayatını bırakmak yönünde oluyor. Ancak bu durum bazı sorunları da beraberinde getiriyor. Anne işini bıraktığı anda ekonomik bağımsızlığını kaybetmenin yanı sıra çalıştığı zamanki toplumsal ve sosyal statüsünden de uzak kalıyor. Bu da farkında olarak yada olmayarak kızgınlık ve öfke duygusunun ortaya çıkmasına sebep olabiliyor. Annenin gerginliği bebeğine, eşine ve yakınındakilere de yansıyor. Anne sinirli, tedirgin, isteksiz davranabileceği gibi bu duygularından ötürü suçluluk ve değersizlik hissine de kapılabiliyor. bazen bu durum ilerleyerek ciddi depresyonlara bile sebep olabiliyor.

Anne çalıştığı zaman bebeğin bakımını ister bakıcı ister aileden biri üstlensin annede suçluluk duygusu oluşuyor. Anne çocuğuna yeterince vakit ayıramadığını düşünüyor, çocuğundan ayrı olduğu süre içinde "acaba yavruma iyi bakılıyor mu?" diye endişe ediyor. Anne çalıştığı için kesinlikle suçluluk duymamalı. Çocukla sürekli bir arada olmak bir süre sonra ilişkileri bile bozabilir. Benim görüşüme göre anne mutlaka çalışma hayatına devam etmelidir. Çünkü çocukla geçirilen zamanın süresi değil niteliği önemlidir. Çocuğunuzla 1-2 saat geçirin ama bu saati dolu dolu geçirin. Onunla boyama çalışmaları yapın, mozaik çalışmaları yapın, amacınız sadece onunla vakit geçirmek olmalıdır. "Hadi sen gel, evin alışverişini yapalım, markete gidelim" değil. "Hadi gel tatlım, seninle yürüyüşe gidelim, parka gidelim, dondurma yiyelim" denmelidir.

Bu şekilde davrandığınızda hem çocuğunuzla kaliteli zaman geçirmiş olursunuz hemde suçluluk hissedecek nedenleriniz de ortadan kalmış olur.